

2. HÚSVÉTI ÜNNEPÉLY gyermekek számára

„ISTEN BÁRÁNYA”

Az ünnepély szereplői: Beszélő, fiúk, lányok csapatban és egyenként.

Beszélő:

Húsvét van. Jézus Krisztus halálának emléke arra késztet minden keresztényt, hogy a tavasznak ebben az időszakában megálljunk és emlékezzünk. Ez az ünnep nagyon régi. Valamikor, háromezer ötszáz évvel ezelőtt, egy sötét éjszakán, amikor a tíz csapás közül az utolsó sújtotta Egyiptomot, Izrael leszármazottai megmenekültek. Miért is menekültek meg? – Engedelmesek voltak Istennek, Aki arra utasította őket, hogy egy ép, egyesztendő bárányt vágjanak le, és annak vérével jelöljék meg házaikat.

Fiúk (együtt):

„Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz az első az év hónapjai között. Mondjátok meg Izrael egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt.

Ennek a hónapnak tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izrael egész gyülekezeti közössége.

Vegyenek a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. Ugyanazon az éjszakán egyék meg a tűzön sült húst, és egyenek hozzá kovásztalan kenyeret keserű füvekkel.”

Lányok (együtt):

„Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött – én, az Úr. De az a vér lesz jel házaitekön, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.

Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepeljétek meg az Úrnak nemzedékről nemzedékre. Örök rendelkezés ez, hogy megünnepeljétek!”

Beszélő:

Izrael népe ezeröttszáz éven át megünnepelte ezt az ünnepet, amelyet pászka-ünnepnek neveztek, a haláltól való megmenekülés és az Egyiptomból történt szabadulás emlékére. Nem felejtették el, hogy minden egyiptomi család siratta azon az éjszakán elsőszülött gyermekét és állatait. Csak azok menekültek meg, akik a bárány vérében bízva, Istennek engedelmeskedtek, és a vért ajtajukra hintették.

I. lány:

Mi történt ezeröttszáz év múlva? Megfeledezett Izrael a szabadulás ünnepéről?

II. lány:

Nem, a húsvétot megtartották.

I. lány:

Mi változott meg ezeröttszáz év múltán?

II. lány:

Eljött a Szabadító! Közöttük volt a Fiú Isten, Aki azon az éjszakán kivezette őket Egyiptomból.

I. lány:

Nem Mózes vezette ki őket? Ott volt Jézus? Látták őt, látta az egész nép?

II. lány:

Mózes adta át a népnek Isten üzenetét. A Mózes kezében levő bot, amellyel annyi csodát tett, jelezte, hogy Isten vele van. De Mózes nem tudta volna megmenteni az embereket a fáraó bosszújától. A kivonulás éjszakáján megtanulták, hogy a Bárány vére szabadította meg őket a pusztító csapástól. Azután a sötét éjben csodás és rejtélyes tűzoszlop állt eléjük és mutatta az utat. A tűzoszlopban, - napközben pedig a felhőoszlopban maga a Fiú Isten volt jelen.

I. lány:

Ugyanilyen látványosan jött el Izraelhez ezeröttszáz év múlva a Szabadító?

II. lány:

Nem látványosan jött el, ezért nem is ismerték fel. Pedig a róla szóló próféciákat olvasgatták, de nemigen hitték.

Fiúk (együtt):

„Ki hitte volna el, amit hallottunk, ki előtt volt nyilvánvaló az Úr hatalma? Mint vesszőszál, sarjadt ki előttünk a szikkadt földből.”

I. lány:

Jézusról annyi szépet hallottunk: meggyógyította a vakokat, süketeket, halottakat támasztott, a gonosz lelkek messzire menekültek onnan, ahol ő megjelent. Ezrek és ezrek hallgatták szép beszédeit! Az egész ország róla beszélt! Hogyan történhetett meg, hogy nem ismerték fel?!

Fiúk (együtt):

*„Örvendj nagyon Sion leánya,
ujjongj, Jeruzsálem leánya!
Királyod érkezik hozzád,
aki igaz és diadalmas,
alázatos, és számaron ül...”*

I. lány:

Hát nem így vonultak be régen is a zsidó királyok a fővárosba?

II. lány:

Dehogynem! A legnagyobb zsidó királyok is így vonultak be országlásuk elején a fővárosba: számarháton. De Jézusról mást gondoltak: az írástudók azt tanították a népnek, hogy a

Messiás egy katona-király lesz, aki alatt Izrael végre független, szabad ország lesz, de nemcsak megszabadul, hanem a föld legelső országává válik!

II. lány:

Ehelyett Jézus Krisztus „csak” gyógyított, halottakat támasztott és tanította, hogy szelídnek és alázatosnak kell lennünk.

Fiúk (együtt):

„Jöjjetek éh hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű”.

Beszélő:

Izrael nem ilyen Messiást várt. Csak azok ismerték fel Jézusban Isten Fiát, akik helyesen tanulták az Ószövetséget és akik alázatos lelkűek voltak. A nép vezetői és a többség nem törekedett lelki tisztaságra, és a lelki szabadságra. Nem értették meg, hogy a lelki szabadság mindennél fontosabb, és hogy az ember mindaddig rab marad, ameddig a bűn uralkodik rajta. Az Úr Jézusból mégis annyi jóság, tisztaság, különleges mennyei szeretet sugárzott ki, hogy a gyerekek, a szegények és mindenki, aki a szív tisztaságára vágyott, követte őt. Mindenki csak Róla beszélt. Ezért a papi fejedelmek irigyelték. Mindent elkövettek, hogy elnémítsák. Végül elhatározták, hogy elfogják és kivégzik.

Amikor a húsvét ünnepe közeledett, Jézus együtt volt a tanítványokkal, közösen vacsoráztak, majd a tavaszi éjszakában együtt kimentek az Olajfák hegyére.

Lányok (együtt):

„Jézus kiment tanítványaival a Kedrón-patakon túlra. Volt itt egy kert, ide ment be tanítványaival együtt.

Júdás, aki elárulta őt, szintén ismerte ezt a helyet..., maga mellé vette a katonai csapatot, a főpapoktól és a farizeusoktól küldött templomi szolgálát, és odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel.”

Fiúk (együtt):

„A katonai csapat, az ezredes és a zsidók templomszolgái ekkor elfogták Jézust és megkötözték”.

I. fiú:

Először Annáshoz vitték, aki a főpap apósa volt, maga is főpap. Kihallgatták.

II. fiú:

Annás ezután elküldte őt megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz. Kihallgatták.

III. fiú:

Összeült a Magas Tanács. Kihallgatták.

I. lány:

A Magas Tanács a helytartóságra vitte, Pilátus elé. Kihallgatták.

II. lány:

Pilátus Heródes negyedes fejedelemhez küldte. Kihallgatták.

III. lány:

Heródes újra Pilátus elé küldte. Kihallgatták.

Fiúk és lányok együtt: *(halkan kezdik és egyre hangosabban mondják)*

Elfogták

Megkötözték
Elhurcolták
Kihallgatták,
Továbbküldték
Verték,
Kihallgatták
Ostorozták
Kihallgatták
Verték
Csúfolták
Kihallgatták, kihallgatták, kihallgatták,
Verték, ostorozták
Halálra ítélték,
Keresztre feszítették!

Beszélő:

A templomban ezalatt elkezdődtek a templomi szertartások. A szép, tiszta templomban felhangzott a húsvéti ének. Gyülekeztek az emberek. Bevitték az egyéves bárányt, hogy feláldozzák a szabadulás emlékére.

Fiúk (együtt):

„A nap elhomályosodott, a templom kárpitja középen kettéhasadt.”

Lányok (együtt):

„Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: 'Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!' – És ezt mondván meghalt.”

Beszélő:

A templomban éppen készültek levágni a bárányt, hogy engesztelést szerezzenek a nép bűneiért. A bárány azonban valahogy elszabadult az emberek kezei közül. Többé nem is volt szükség arra, hogy állatot áldozzanak Istennek. Az Égi Báránynak, Jézusnak a vére már ott folyt a Golgota-hegyen. Az igazi szabadulást nem a bárányok hozták, mert a bárányok csak jelképezték Isten Bárányát. Isten Báránya eljött, hogy teljes szabadulást hozzon.

I. lány:

Milyen szabadulást hozott Isten Báránya? Hiszen a zsidó nép már 1500 éve megszabadult az egyiptomi fogságból!

Beszélő:

A zsidók Jézus halálakor saját földjükön éltek, de római megszállás alatt, tehát akkor sem voltak szabadok. Jézus azonban nem a földi függetlenséget hozta el, hanem a szabadulást a bűn fogságából! A bűn miatt halunk meg és leszünk a sír és halál foglyai. Jézus nem maradt a sír foglya, harmadnapon feltámadt, és ígérete szerint mindenki feltámad, aki elfogadja azt a szabadságot, amelyet Ő hozott el, az Égi Bárány, vére és áldozata árán.

Együtt, mindenki:

„...A mi húsvéti bárányunk a Krisztus, már megáldoztatott...”

„A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, ... tegyen képessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen”

(A bibliai idézetek 2Móz. Ésaías, Zakariás könyvéből, az evangéliumokból, Pál leveleiből -IKor., Zsid.lev.-ből – valók. , az Új protestáns fordítás szerint)

Versek

Siklós József

MIT TUDUNK JÉZUSRÓL?

Amit Jézus tanít,
legszebb a világon,
ha szavát hallhatom,
szívemet kitárom.
Ahogy Jézus élt,
az a legszebb élet,
követem példáját,
ameddig csak élek.
S midőn Jézus meghalt
a kereszten értem,
mennyeország kapuját
nyitotta ki nékem!

Piován Győző

TAVASZI ÉNEK

Feldőlt a serleg, melynek öblét
Színültig töltötte a köd,
Fojtó párája lucskos árként
A hegycsúcsok közt hömpölyög.

Leoldva már a föld bilincse,
Nem nyög rabláncon a határ,
Szavadon lélegző mezőkre
Zuhog a rügybontó sugár.

A természetben minden éled,
S szétharsogva a változást,
Most kápráztató színpompában
Ünnepli a feltámadást.

A latrok közé fölfeszített
Krisztust, az Élet Istenét!
Akit a halál le nem győzhet
S nem ejthet foglyul a sötét.

Az egyetlen virágos ösvényt,
Amely a télből kivezet
S boldoggá tehet a világon
Minden vérző, fájó szívet.

Falus M. Lukács
FÖLTÁMADÁS

Múltak az éji órák,
De se János, se Péter nem aludt.
„Eltelt a szombat, második nap:
szép lesz-e majd virradatunk?
A Mester mondta: megölnek,
De harmadnapon föltámadok,
Előttetek megyek majd a Galileába
vezető úton, és találkozunk...”

A pirkadást még meg se várták,
Futott, ahogy csak tudott
János és Péter, de a sír már
Üresen, feketén tátogott.
A zárókő oldalra döntve,
A leplek összehajtva szépen...
És azt mondták az angyalok:
„Nincsen itt, - föltámadott!”

Vári Lili
AZ EMBER TAVASZA

Utak mentén pipitér,
kertekben nárcisz,
jácint.

Zúg a dongó, zúg a méh,
szökken gazella,
s őzek.

Virulnak virágok,
szép szavak, hitek
belül -

az emberek szívében?
Mossa lágy könny-eső
lelked?

Tisztulnak foltjaid?
Harag, irigység
Önzés?

Nem másért jött hozzánk
a fölfeszített
Jézus!

Támadjon föl bennünk
Krisztusi jóság,
Élet,

Mint húsvét hajnalán
Föltámadási
Ének!

Javasolt énekek:

- 1 (6 éven aluli gyerekeknek) **Kicsinyek énekei** 35. Elment egy bárány a nyájtól..
51. Mosolyog a napsugár
- 2 **Kicsiny kis fény** 18. Az én Megváltóm vére
15. A szívem úgy vár (kánon)
6. Aki hozzám fordul
- 3 **GM –énekeskönyv** Emeld fel szemed Jézusra
- 4 **Hitünk énekei** 11. Azért, hogy oly szép a föld
77. Zengd Jézus nevét
78. Szépséges Jézus
80. Az én napom Jézus
83. Krisztusról zeng dalunk
111. A jóság az én pásztorom

OLVASMÁNY HELYETTEM

Kisgyerekkoromban nagyon tetszett nekem az úrvacsora, amelyre szüleim mindig különös gonddal készültek. Természetesen, már előtte való nap is erről szólt a beszélgetés. Minden úrvacsora ugyanis Jézus halálát idézte fel. Nehéz lenne elfelejteni, amikor a lelkész olvasta : „Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend”

Sokszor hallottam, hogy Jézus helyettünk szenvedett, helyettünk halt meg, helyettünk viselte el Isten jogos haragját a bűnnel szemben. Csak éppen nem értettem. Ha valami rosszat tettem, akkor nem a húgomat büntették meg érte a szüleim, hanem engem. Ha az öcsém elrontott valamit – rettentően szeretett szerelni, azt is, amit aztán végképp tönkretett – ő kapott ki, nem én. Előfordult, hogy szüleink – emberek lévén – tévedtek, és olyanért is megbüntettek, amelyért valamelyik testvérem volt a felelős, vagy esetleg én is, de csak kismértékben. Ezt égbekiáltó igazságtalanságként éltem meg. Minden zsidó főpapot egyenesen szörnyetegnek láttam, minden rómat gyilkosnak gondoltam, hogy az ártatlan, tiszta, büntelen Üdvözítőt verték, bántalmazták, keresztre feszítették. Gyermeki igazságérzetem azt diktálta, hogy annak

kell bűnhődnie, aki a bűnt elkövette! A gyerekek nagyon tudnak szeretni, meg is tudnak bocsátani, de nem ismerik a kegyelmet. A kegyelmet csak később ismerjük fel.

Legkedvesebb nagybátyám erdész volt. Engem, csenevész, beteges gyereket már sokszor levélzsendüléskor elvitt magához az erdészházba. Hónapokat töltöttem ott, nyáron pedig testvéreim, unokatestvéreim is megfordultak 1-1- hétre. Emlékezem arra, hogy még szarvasbőgéskor is az erdei házban éltem. Csak télire költözök haza, a városba. Az erdészlak 7 kilométer távolságra volt a vasúttól. Ha éppen nem jött a kőszállító kisvonat, vagy egy teherautó, akkor gyalog tettük meg az utat nagynénémmel, vagy édesanyámmal az erdő belsejéig.

Egy szép őszei napon megérkezett édesanyám, nagypapám, kisöcsém. Jelenlétük az otthont idézte föl, nem akartam tovább maradni, pedig csak látogatóba jöttek, és az esti vonattal menni akartak haza. Nagy honvágyam támadt, így aztán összepakoltuk a ruháimat és indultunk délután, hogy elérjük az esti vonatot. Még az erdészház kapujában búcsúztunk, amikor a kátyús, durva kővel rakott erdei úton feltűnt egy teherautó. A teherautó rozoga volt, füstfelhőket köhögött, zörgött, de mégis jármű volt. Nagybátyám megállította, a gépkocsivezető pedig felszedett minket hátra, a platóra. A csöppnyi fülkében ketten ültek, nekünk nem jutott máshol hely, csak a rakodótér. Nagyon a lelkünkre kötötte, hogy a vezetőfülke mögött ülünk szorosan, nehogy egy zökkenőnél kirepüljünk! Csomagjainkra és zsákdarabokra ültünk. Az öcsémet és engem nagypapám és édesanyám vett közre, és a lehetőségekhez képest a "legpuhább" ülésre ültettek. A szörnyű járgány elindult. Hatalmasakat zökkentünk, és még a vezetőfülkéhez közel is féltünk, hogy kirepülünk.

- Vesd neki a hátad a fülkének! – kiabált nagypapa.

Megpróbáltam, de éles fájdalmat éreztem a hátamban, ez minden zökkenőnél megisméltődött. Hátranézni lehetetlen volt. Kapaszkodó csak a nagypapám. Láttam, hogy az öcsém vígan van, ő volt talán az egyetlen, aki élvezte ezt az „utazást”. Ő tényleg nekitámaszkodott a fülkének és nagyokat nevetett az autó ugrádozásain.

Egyszer csak valami jólesően puhának tudtam dönteni a hátam. Hú, de jó volt. Most már engem sem zavart olyan nagyon az ide-oda döcögés. Pár perc múlva beértünk az állomásra. Nagypapa emelte le a csomagokat, aztán segített anyukámnak, nekem, öcsémnek leszállni. Csak a vonaton vettem észre, hogy a jobb keze feje dagadt, és csupa vér.

- Mi az? – kérdeztem elkerekedett szemmel.

De nem nekem felelt. Nekem csak legyintett: semmiség. Anyukámnak mesélte el, hogy néhány méterrel azután, hogy elindultunk, meglátta, mi van a hátam mögött.

- Láttam, hogy a kislányod nem akar nekitámaszkodni a vezetőfülke falának. Végigsimítottam a falat és a kezem beleakadt egy kiálló hegyes végű csavarba! Odatettem a kezemet, hogy ne a kicsi hátát sértse föl a csavar. Miután elindultunk, nem tudtuk volna arrébb ültetni.

*Nagypapám a rossz úton végig a hátamat védte a hegyes csavartól. Közben az ő kezét össze-vissza ütötte és sértette. Az öcsémnek és nekem kényelmesebb, puha helyet csináltak, maguk a teherautó deszkáján ültek édesanyámmal. Nekem kellett volna elviselni a csavar okozta sérüléseket. Nagypapám azonban **helyettem** szenvedte el.*

Ekkor kezdtem megérteni, hogy a szeretet elvisel olyat, amit nem neki kellene, s hogy mások helyett, az irántuk érzett irgalomból átveszi valaki a szenvedést.
